

Gergely Ágnes

ŐRIZETLENÜL

*„egy sziluetten
felébred az őr”
(Itámár Jázó-Keszt)*

Egyszer csak nincs több szemtanú
sem a jóra sem a rosszra
a rom leválik az időről
hogy magát sokszorozza

a fákból elmarad a szél
az ágak összeverten
cellafalat támasztanak
a széttördelt keretben

kerékbe törve a föld az ég
a zöld palást a kék palást
foszladó rongya mit takar
kígyómarást

mért mondaná a táj magát
azt mondja csak elég
húsz negyven ötven év s a füst
„hamvadó cigarettavég”

és bakó és deres és kaloda
és guillotine a vagonkerék
az inkvizíció egyszer volt hol nem volt
kelléke az a kerék

a marhabillog leválik az időről
mosóporreklámban a folt
nincs már aki a bordáiban őrzi
hogy az országút és a hold

között hangtalanul felbukott
a test amely arra volt
kiszemelve hogy kiválják
mert egyetlenegy mert azt a sikolyt

akkor egyszer az ő torka vére
szöktette fel ahogy kivált a többiből
ahogy emelkedett dőlt zuhant szállt
és elvált az árnyékától hogy az ő

amint bestialitása sziluettjében
magához tért amint magas-
lesen tudta magát az ő
és képesnek hogy vadat

is lőjön s egybemossa majd
emlékeit hiszen nincs tanú
a félelemre kerék kerék kerék
gurul

s ott van az ég alul
ezt gondolta az ő
ahogy a golyó átégett az éjszakán
ott elől

Shell Oil
azt hiszed olajfolt van ott
árnyék ahogy eleshetett
ahogy a föld foroghatott

ahogy egy orgona zúghatott
ahogy elnémulhatott
ahogy a szél most is vacog
egy pár bakancs topoghatott

azután elválik a lépés
fullajtár hintó nincs velünk
„megkönnyezetlen kell
hamuhodni” letűnt

világot temetünk
eső eső eső zuhog
s a nyolcadik napon
senki sem kérdi majd mi volt

céltalan és oktalan
s ha árnyát is elúzi a vidék
leválni az időről
hol lesz akkor az ég